

De Brief aan de Romeinen

Hoofdstuk 9

Bron: <http://www.middletownbiblechurch.org/romans/romans.htm>

Vertaalde versie: <http://www.verhoevenmarc.be/romeinen1.htm>

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (HSV of SV1977)

Vertaling, bewerking, inkorting, voetnoten door M.V.

Romeinen 9 – Introductie

De hoofdstukken 9-11 vormen een eenheid. Het onderwerp daarin is **Israël** (zie 9:3-4; 10:1, 21; 11:1-2, 26, 28). Deze hoofdstukken vormen zowat een inlassing. De gedachtenstroom zou kunnen gaan van hoofdstuk 8 naar hoofdstuk 12. In de eerste acht hoofdstukken bespreekt Paulus HET EVANGELIE VAN GOD, dat is het goede nieuws van RECHTVAARDIGING (Romeinen 1-5), HEILIGING (Romeinen 6-8) en VERHEERLIJING (Romeinen 8). In hoofdstuk 12 spreekt hij over de praktische implicaties van het Evangelie (hoe de waarheid van het Evangelie ons dagelijks leven naar God en de naaste toe moet beïnvloeden). Dus, hoofdstuk 8 vloeit op natuurlijke wijze over naar hoofdstuk 12, maar in plaats van dat te doen geeft Paulus een drie-hoofdstukken inlas waarin hij ons helpt te begrijpen waar de natie Israël past in het heilsplan van God.

Deze sectie begint met een GROOT VERDRIET (9:1-3) en het eindigt met een GROTE LOFPRIJZING tot God (11:33-36). Een eenvoudige manier om deze drie hoofdstukken te duiden is als volgt:

Hoofdstuk 9 gaat voornamelijk over Israëls **VERLEDEN** (als Gods uitverkoren volk).

Hoofdstuk 10 gaat voornamelijk over Israëls **HEDEN** (als een natie die zich niet onderwerpt aan Gods Evangelie).

Hoofdstuk 11 gaat voornamelijk over Israëls **TOEKOMST** (een natie die op een dag zal gered worden en de vervulling van het nieuwe verbond zal genieten).

Om deze sectie te begrijpen moeten wij ons trachten in de schoenen te plaatsen van dezen die leefden in de eerste eeuw, en het **JOODSE PROBLEEM** trachten te begrijpen.

Feit #1 – De Israëlieten zijn Gods uitverkoren volk (Deuteronomium 7:6-9; Romeinen 11:28).

Feit #2 – God beloofde Zijn uitverkoren volk dat zij een heerlijk koninkrijk zouden genieten onder hun Messias (Daniël 7:13-14; Jesaja 2:1-5; 9:6-7; 11:1-9; Jeremia 23:5-8; 31:31-37; 33:14-16; Lukas 1:32-33).

Feit #3 – De natie Israel (de grote meerderheid in de natie) verwierp hun Messias toen Hij naar de aarde kwam (Johannes 1:11; Mattheüs 12:22-24; 21:33-46; 27:22, 23, 25; Johannes 19:15; Handelingen 22:22; 1 Thessalonicenzen 2:14-15).

Feit #4 – Toen de Kerk ontstond bestond ze geheel uit Joodse gelovigen (Handelingen 2, Pinksterdag). Maar later veranderde dit. Toen de jaren voortgingen kwamen meer en meer Heidenen in de Kerk en minder en minder Joden (dit zien we in Handelingen en ook in de Kerkgeschiedenis). Vandaag is de kerk haast helemaal samengesteld uit Heidengelovigen. We danken God voor de Joden die in Christus geloven als hun Messias en Redder, maar hun aantal is klein. De natie als geheel is blind, maar er zijn gelukkig enkele uitzonderingen (zie Romeinen 11:25).

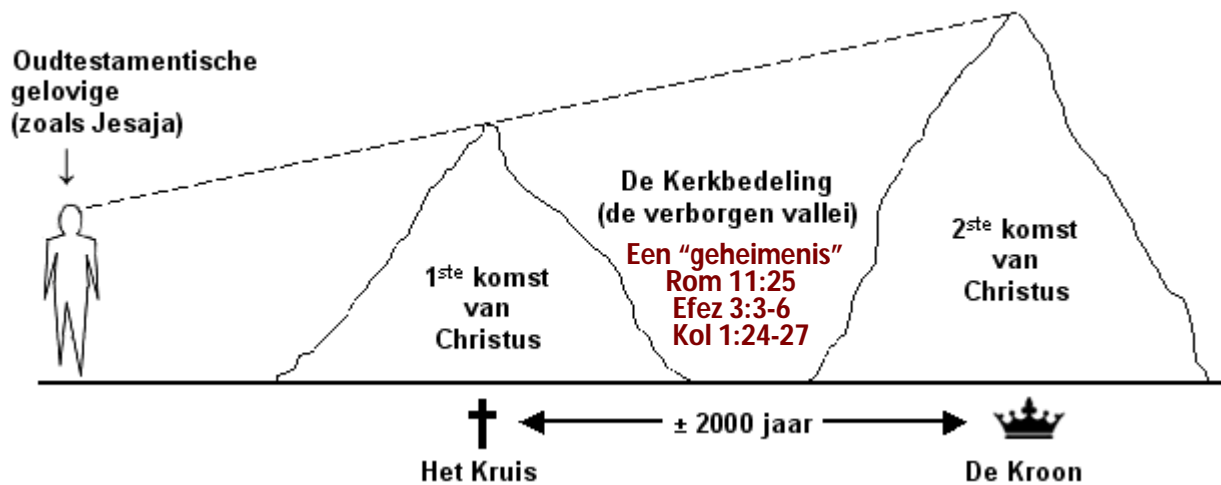
Beginnt u het probleem te zien? Feiten #1 en #2 lijken de Feiten #3 en #4 tegen te spreken. Wat is er gebeurd met Israëls koninkrijk? Wat gebeurde er met al de beloften die God aan de Joden had gegeven? Gods programma voor het heden (de kerk) omvat voornamelijk de Heidenen en niet de Joden. Waarom is dat zo? Heeft God Zijn volk verworpen (vergelijk Romeinen 11:1)? Heeft de natie nog wel enige toekomst in Gods programma?

Plaats u in de schoenen van de eerste-eeuwse Jood. Het Evangelie dat Paulus predikte was waar of vals. Jezus Christus, die Paulus predikte, was ofwel de ware Messias ofwel niet. Dus hebben we twee alternatieven: 1) Het Evangelie van Paulus is niet waar, en vandaar dat Jezus Christus niet de ware Messias is, en we moeten nog altijd wachten op de komst van de ware Messias. Als dat zo is, dan is de reden waarom het Koninkrijk nog niet gekomen is, dat de ware Messias nog niet gekomen is. 2) Het Evangelie dat Paulus predikte is waar en daarom is Jezus Christus de ware Messias. Als dat zo is, waarom is er dan nog geen koninkrijk? Waarom blijft het Joodse volk lijden in deze wereld? Waarom zijn de oudtestamentische koninkrijksbeloften niet vervuld? Heeft God Zijn volk verworpen? GOD HEEFT ONS ROMEINEN 9-11 GEGEVEN OM DEZE VRAGEN TE BEANTWOORDEN.

Wat doet God met de natie Israël? Het antwoord is fundamenteel tweevoudig:

1. God heeft een wonderlijk plan en voornemen voor de Joden **VANDAAG**, maar dit plan en voornemen kan niet gerealiseerd worden tot de Joodse mens gelooft in de Heer Jezus Christus. Zie Romeinen 10:9-13; 11:1-5.
2. God heeft een wonderlijk plan en voornemen voor de Joden **MORGEN**, maar dit plan en voornemen kan niet gerealiseerd worden tot de ware Messias van de Joden voor de tweede maal naar deze aarde komt. Zie Romeinen 11:25-28. Israëls huidige ongeloof en afwijzing van het Evangelie zal God er niet van weerhouden enige van Zijn koninkrijksbeloften voor de natie te vervullen (Romeinen 11:28).

Denk eraan dat de huidige kerkbedeling (of kerkdispensatie, die nu bijna 2000 jaar duurt) niet ont-huld werd in het Oude Testament. De oudtestamentische Jood keek vooruit naar de toekomst en zag een bergtop die overeenkomt met de komst van de Messias en het grote koninkrijkstijdperk. Hij realiseerde zich niet dat wat hij zag eigenlijk **twee** bergtoppen waren, met een vallei ertussen:

Laten we enkele oudtestamentische passages bekijken die dat illustreren:

1) JESAJA 9:5-6

Vers 5 spreekt van de geboorte van de Messias en vers 6 spreekt van Zijn koninkrijk, maar er is geen hint dat deze twee gebeurtenissen vele honderden jaren uit elkaar liggen.

2) MICHA 5:1

De Messias wordt geboren in Bethlehem en Hij moet de Heerser zijn in Israël. Enkel het eerste deel hiervan werd vervuld bij Zijn eerste komst.

3) JESAJA 61:1-2 (vergelijk Lukas 4:18-19)

De Heer Jezus wist waar Hij moest stoppen met lezen omdat Hij wist welk deel van deze passage was vervuld bij Zijn eerste komst. De "dag van de wraak" wacht op Zijn tweede komst.

4) ZACHARIA 9:9-10

Welk deel van deze profetie werd vervuld bij de 1ste komst van de Heer (vergelijk Mattheüs 21:4-5). Welk deel van deze profetie moet nog wachten op vervulling?

5) LUKAS 1:31-33

Deze nieuwtestamentische profetie is gelijk aan de oudtestamentische profetieën hierboven gegeven, waarvan een deel dat vervuld werd bij Jezus' eerste komst en een deel dat nog vervuld moet worden bij Zijn tweede komst.

Wanneer een oudtestamentische Jood zijn Bijbel las kon hij enkel **één komst** zien. Vandaag leven we in de periode tussen de twee komsten van Christus, in welke tijd Hij ZIJN KERK bouwt (Mattheüs 16:18) en Hij uit de naties een volk neemt voor Zijn Naam (Handelingen 15:14). Als we onze Bijbel vandaag lezen dan hebben we het voordeel dat we beter **twee** onderscheiden komsten van Christus zien – één is nu geschiedenis, en één is nog steeds profetie (die vervuld zal worden: **Hij is gekomen en Hij zal wederkomen!**)

Romeinen 9:1

1 Ik spreek de waarheid in Christus, ik lieg niet en mijn geweten getuigt mee door de Heilige Geest,

In Hoofdstuk 8 schreef Paulus over de veiligheid en zekerheid van **hen die in Christus zijn**. Nu, in hoofdstuk 9, vinden we hem heel bezorgd zijn over de meerderheid van de **Israëlieten die niet in Christus zijn**. Paulus bereidt ons voor op wat hij zou gaan zeggen. Wat hij zou gaan zeggen is zo ongelooflijk dat hij zijn lezers ervan moet verzekeren dat hij echt de waarheid spreekt, en dat doet hij op drie manieren: 1) “**Ik spreek de waarheid**”; 2) “**ik lieg niet**”; 3) “**mijn geweten getuigt mee door de Heilige Geest**”. Paulus wist dat hij de waarheid sprak.

Romeinen 9:2

2 dat het een grote bron van droefheid voor mij is, en een voortdurende smart voor mijn hart.

“Droefheid”: Paulus was erg bedroefd, met een “voortdurende smart” voor zijn hart. Als we echter enkel Paulus' verdriet hier zien dan missen we het plaatje. We moeten verder zien dan Paulus' droefheid en de Heer Zelf in droefheid zien over Zijn uitverkoren volk Israël. Dit vers kan voor sommigen verrassend lijken in het licht van Paulus' harde uitspraken betreffende de Joden in Romeinen 11:28 (“vijanden”) en vooral in 1 Thessalonicenzen 2:15, maar Paulus had zijn volk niettemin lief, en hij wist dat Gods uitverkoren volk niet voor altijd terzijde zou gesteld worden.

Romeinen 9:3

3 Want ik zou zelf wel wensen vervloekt te zijn, weg van Christus, ten gunste van mijn broeders, mijn familieleden wat het vlees betreft.

Hier doet Paulus een ongelofelijke uitspraak: “vervloekt” is een erg sterk woord (Grieks: “*anathema*”). Zie het gebruik in Galaten 1:8-9; 1 Korinthiërs 16:22.

Paulus zei: “ik wenste dat ik kon vervloekt worden opdat Israël mocht gered worden”. Men zou zich kunnen afvragen of Paulus dat wel meende. Maar Paulus zei: “Ik spreek de waarheid in Christus, ik lieg niet” (vers 1). Los van Christus kon Paulus dat niet gezegd hebben – zie vers 1: “Ik spreek de waarheid **in Christus**”. De liefde en bezorgdheid welke Paulus had voor Israël ging veel verder dan enige menselijke soort van liefde. Dit was niets anders dan **de liefde van Christus in hem**.

We weten dat Paulus' wens niet hard gemaakt kon worden, waarom? 1) zie Romeinen 8:38-39: niets kon hem scheiden van Gods liefde en dus kon hij niet vervloekt worden; 2) Het was niet nodig omdat Christus het al gedaan had! In plaats daarvan wijdde Paulus zijn leven aan de prediking van het Evangelie over de Redder die aan het kruis door de vloek van de hel ging om zondaars te redden, en Paulus zei van iemand die dit evangelie niet predikt: “die zij vervloekt” (*anathema*; Galaten 1:8-9).

Ook Mozes had een dergelijke goddelijke liefde voor zijn volk: Exodus 32:32; en vergelijk Juda in Genesis 14:33, en Davids verdriet in 2 Samuël 18:33.

Romeinen 9:4

4 Zij zijn immers Israëlieten; voor hen geldt de aanneming tot kinderen en de heerlijkheid en de verbonden en de wetgeving en de eredienst en de beloften.

Paulus identificeert zijn broeders en bloedverwanten naar het vlees als “Israëlieten”, zij die afstamden van Jakob wiens andere naam Israël was (Genesis 32:28). Zij die niet van Jakob afstamden zijn Heidenen. Die Joden en Heidenen die in Christus geloofden in het huidige tijdperk zijn leden van Gods unieke organisme DE KERK (zie 1 Korinthiërs 10:32 en 12:12-13).

Paulus wilde dat de Joden zouden weten wat hun toebehoorde. God had hen zoveel gegeven! Zij waren een bijzondere natie die door God op unieke wijze gezegend werd (Deuteronomium 7:6-8).

Eén van de voordelen en voorrechten aan Israël gegeven werd door Paulus reeds vermeld in Romeinen 3:1-2: God had dit volk Zijn Woord toevertrouwd. God gebruikte bepaalde Joden als Zijn schrijvers (zie 2 Petrus 1:21) en Hij gebruikte vele andere Joden om Zijn Woord te kopiëren en over te leveren. In Romeinen 9 geeft Paulus een lijst met acht bijkomende voordelen en voorrechten die Israël toebehoorden:

1) Voor Israël geldt de AANNEMING (of: adoptie).

Aan Israël werd het voorrecht van ZOONSCAP gegeven. Bemerkt Exodus 4:22-23: “Zo zegt de HEERE: Mijn zoon, Mijn eerstgeborene, is Israël. Daarom zeg Ik tegen u [= Farao]: Laat Mijn zoon gaan, zodat hij Mij kan dienen”. Houd in gedachten dat toen God deze woorden sprak Israël niet meer was dan een groep slaven in een vreemd land! Zie ook Hosea 11:1. God riep Zijn zoon Israël uit Egypte in de tijd van de Exodus, en honderden jaren later riep God Zijn unieke Zoon uit Egypte na de dood van Herodes de Grote – Mattheüs 2:15. Zie ook Maleachi 1:6: zie de Vader-zoon relatie; het probleem was dat Israël hun Vader niet eerde. (Merk op dat Romeinen 9:4 verwijst naar nationale adoptie, en dat verschilt van individuele adoptie, genoemd in Romeinen 8:15, 23).

2) Voor Israël geldt de HEERLIJKHEID.

Dit verwijst naar de zichtbare manifestatie van de aanwezigheid van God. Het is de majestueuze aanwezigheid of manifestatie van God waarin Hij afdaalt om te wonen onder mensen. Hier wordt naar verwezen als de Shekina heerlijkheid (komt van het Hebreeuwse woord voor “wonen” – deze exacte term komt niet voor in de Hebreeuwse bijbel maar wel in de rabbijnse literatuur). In de Bijbel wordt er vaak naar verwezen als “de heerlijkheid van de HEERE”. Meestal namen deze manifestaties de vorm aan van licht, vuur of een wolk, of een combinatie hiervan. Hier enkele voorbeelden:

Genesis 15:17: “een rokende oven en een brandende fakkel” (verbond met Abram).

Exodus 3:1-5: brandende doornstruik (Mozes).

Exodus 13:21-22; 14:19-20, 24: wolkkolom en vuurkolom (de Exodus).

Exodus 19:16-20: vuur, rook, enz. (Berg Sinai).

Exodus 33-34: Een bijzondere manifestatie aan Mozes.

Exodus 40:34-38: wolk van vuur over de tabernakel; vgl. 1 Samuël 4:21-22.

1 Koningen 8:10-11: wolk (Gods heerlijkheid in Salomo’s tempel).

Lukas 2:8-9: “de heerlijkheid van de Heere omscheen hen” (herders van Bethlehem)

Mattheüs 17:1-8: de transfiguratie van Christus.

God maakte aan geen enkele natie zijn aanwezigheid op zulke wijze bekend. “Want welk groot volk is er waar de goden zo dicht bij zijn als de HEERE, onze God, bij ons is” (Deuteronomium 4:7).

3) Voor Israël geldt de VERBONDEN.

Zie het meervoud. Voor de andere naties gold slechts één verbond: het verbond met Noach (Genesis 9:8-17). Dit verbond werd gesloten tussen God en al dezen die zouden voortkomen uit Noach en zijn zonen, en dat zijn alle naties (Genesis 9:8-9). In dit verbond beloofde God nooit meer de hele

aarde te verwoesten door een vloed (Genesis 9:15) en Hij beloofde de bestendiging van de dag/nacht cyclus, de jaargetijden, enz. (Genesis 8:21-22).

Al de andere verbonden behoorden Israël toe. Hier de lijst:

HET ABRAHAMITISCHE VERBOND (Genesis 15:7-21; 17:1-14). God beloofde dat uit Abraham een grote natie zou voortkomen die het beloofde land zou bezitten met welomschreven grenzen.

HET MOZAÏSCHE VERBOND (Exodus 19:5-8). Een voorwaardelijk, wettelijk verbond dat Israëls gehoorzaamheid aan Gods geboden eiste. Dit wordt ook het Oude Verbond genoemd, en het was dit verbond dat Israël overtrad (Jeremia 31:32).

HET VERBOND VAN HET BELOOFDE LAND (ook “Palestijns verbond” genoemd; Deuteronomium 29-30). Dit verbond sprak van een wereldwijde herverzameling van de Joden en het herbezit van het land volgend op hun verstrooiing (Deuteronomium).

HET DAVIDISCHE VERBOND (2 Samuël 7:5-19; vgl. Psalm 89). Dit verbond beloofde een eeuwig huis (dynastie), een eeuwige troon, een eeuwig koninkrijk en een eeuwige Persoon die de Koning zou zijn, namelijk Christus, de Zoon van David.

HET NIEUWE VERBOND (Jeremia 31:31-36). Dit verbond sprak van de nationale wedergeboorte van Israël, waarbij Gods Wet en Gods Geest IN de Jood zouden gelegd worden (vgl. Ezechiël 36:26-29). Gods Geest zou IN hun binnenste gegeven worden: “Ik zal Mijn Geest in uw binnenste geven. Ik zal maken dat u in Mijn verordeningen wandelt en dat u Mijn bepalingen in acht neemt en ze houdt” (Ezechiël 36:27). Naar dit verbond wordt verwezen in Romeinen 11:26-27.

4) Voor Israël geldt de WETGEVING.

De Geboden werden niet gegeven aan enige andere natie. Israël had het voorrecht Gods ontzagwekkende heiligheid te kennen zoals onthuld in Zijn heilige Wet: “En welk groot volk is er dat zulke rechtvaardige verordeningen en bepalingen heeft als heel deze wet, die ik u heden voorhoud?” (Deuteronomium 4:8).

5) Voor Israël geldt de EREDIENSTEN.

Dit omvatte de tabernakel- en tempelaanbidding onder het priesterschap dat ingesteld was door God. Het woord “(ere)dienst” wordt genoemd in Hebreeën 9:1, 6, 9 waar het gebruikt wordt voor de priesterlijke dienst in Gods tabernakel. De andere naties waren onwetend met betrekking tot God (vgl. Johannes 4:22-23) maar Israël werd de ware weg van aanbidding en benadering van God gegeven. Dit alles wordt mooi afgebeeld in de Persoon en het werk van de Heer Jezus Christus.

6) Voor Israël geldt de BELOFTEN.

Dit omvat beloften zoals in Jesaja 41:8, 10: “Maar u, Israël, Mijn dienaar, u, Jakob, die Ik heb verkozen, het nageslacht van Abraham, die Mij liefhad, ... 10 Wees niet bevreesd, want Ik ben met u, wees niet verschrikt, want Ik ben uw God. Ik sterk u, ook help Ik u, ook ondersteun Ik u met Mijn rechterhand, die gerechtigheid werkt”. Gods grote en kostbare beloften aan de natie Israël bevatten de beloften over de komst van de Messias waarin de hoop lag van de natie (Jesaja 2:1-4; 7:14; 9:5-6, 11:1-11; 28:16; enz.)

Romeinen 9:5

5 Tot hen behoren de vaders, en uit hen is, wat het vlees betreft, de Christus voortgekomen, Die God is, boven alles, te prijzen tot in eeuwigheid. Amen!

7) Voor Israël geldt de VADEREN.

Dit verwijst in het bijzonder naar Abraham, Izak en Jakob, de patriarchen van de natie. God identificeerde Zichzelf met deze drie mannen (zie Exodus 3:6, 15).

8) Voor Israël geldt de CHRISTUS.

Het grootste voordeel wordt bewaard voor het laatst. De grootste Persoon ooit geboren werd geboren als een Jood: “Jezus Christus, de Zoon van David, de Zoon van Abraham” (Mattheüs 1:1). “De zaligheid (= redding) is uit de Joden (Johannes 4:22), en los van Hem is er geen redding (Handelingen 4:10-12). “Die God is, boven alles, te prijzen tot in eeuwigheid” (Romeinen 9:5).

Wat deed Israël met al deze voorrechten? Hierin ligt de tragedie. Alhoewel er godvruchtige uitzonderingen waren (Jozef, Mozes, Jozua, Kaleb, David, Jeremia, enz.) haalde de natie geen voordeel uit wat zij hadden. Integendeel: 1) Zij onteerden God als hun Vader (Maleachi 1:6); 2) Zij waardeerden niet de aanwezigheid van God in hun midden; 3) Zij verloren het zicht op Gods verbondsbeloften: 4) Zij overtraden Gods Wet (Jeremia 31:32); 5) Hun aanbedding verloor zijn realiteit en werd een leeg ritualisme; 6) De grote beloften gingen niet gepaard met geloof (Hebreeën 3:18 – 4:2); 7) Zij wandelden niet in de voetstappen van de getrouwe Abraham die God geloofde (Romeinen 4:11-12); en als laatste maar het meest significante: 8) Zij kruisigden hun eigen Messias (Mattheüs 27:22; Johannes 19:15-16; 1 Thessalonicenzen 2:14-15).

Geestelijk principe: “En van ieder aan wie veel gegeven is, zal veel gevraagd worden” (Lukas 12:47-48). De Israëlieten werd veel gegeven, en daarom werd veel van hen gevraagd. Dit principe wordt ook gezien in Mattheüs 11:20-24 en 12:38-42. Hen aan wie veel gegeven werd zullen strenger geoordeeld worden. Het oordeel is overeenkomstig het licht dat gegeven werd.

Romeinen 9:5 (De Godheid van Christus)

5 Tot hen behoren de vaders, en uit hen is, wat het vlees betreft, de Christus voortgekomen, Die God is, boven alles, te prijzen tot in eeuwigheid. Amen!

Romeinen 9:5 geeft een van de helderste verklaringen van de Godheid van Christus in de Bijbel. Dit, samen met ook andere duidelijke passages, vertelt ons wie Jezus Christus eigenlijk is:

Johannes 20:28 – Hij is HEER en Hij is God!

Titus 2:13 – Hij is de GROTE GOD.

Jesaja 9:6 – Hij is de STERKE GOD.

Romeinen 9:5 – Hij is de TE PRIJZEN GOD.

Johannes 1:1 – Hij is de EEUWIGE GOD.

Laten we Hem nooit lager maken dan God, zoals de Jehovah's Getuigen en ook andere sekten hebben gedaan. Ook het religieuze Liberalisme heeft de Godheid van Christus ontkend en zij benadrukken enkel Zijn menselijkheid als een “groot leraar”, “volmaakt voorbeeld”, belangrijke profeet”, enz. Als zulke mensen komen tot een vers zoals Romeinen 9:5 dan kunnen ze niet accepteren wat dit vers werkelijk zegt, en dus verdraaien zij de tekst:

Uit: “Een onderzoek van Romeinen 9:5” –

http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Romeinen_9-5.pdf :

Romeinen 9:5 is een van de duidelijkste bevestigingen van de Godheid van Christus in de Bijbel, zoals u hierboven kan lezen.

Moderne schipperaars hebben echter veel moeite gedaan om de vanzelfsprekende implicatie van dit vers (en zulke verzen) te omzeilen, en om dat te doen hebben zij een slim spel van leestekens (punt, komma, dubbele punt, e.d.) toegepast.

Zie de vertaling van het Nederlands Bijbelgenootschap:

“Hunner zijn de vaders en uit hen is, wat het vlees betreft, de Christus, die is boven alles, God, te prijzen tot in eeuwigheid! Amen” (Romeinen 9:5 NBG 1951).

In dit vers kan je blijkbaar verschillende dingen lezen.

Erger is de katholieke Willibrordvertaling:

“Van hen zijn de aartsvaders en uit hen komt de Christus voort naar het vlees. God, die boven

alles verheven is, zij gezegend tot in eeuwigheid! Amen” (Romeinen 9:5 WB 1975).

De Nieuwe Wereld Vertaling van het Wachtstorengenootschap:

“Tot wie de voorvaders behoren en uit wie Christus [is gesproten] naar het vlees: God, die boven allen is, [zij] gezegend in eeuwigheid. Amen” (Romeinen 9:5 NW 1969).

De New English Bible:

“Theirs are the patriarchs, and from them, in natural descent, sprang the Messiah. May God, supreme above all, be blessed for ever! Amen (Romeinen 9:5 NEB 1962).

Is de punctuatie in dit vers dan afhankelijk van de gril van de vertaler? Nee, maar in de Griekse grondtekst van het Nieuwe Testament komen geen leestekens voor en dan komt het er op aan om leestekens zo te plaatsen dat een correcte lezing wordt bevorderd.

Is er een manier om te weten welke punctuatie de juiste betekenis aangeeft? Dat kan. Als we Romeinen 9:5 objectief onderzoeken in het licht van de regels van context, taal, gebruik van grammatica, kan de eerbiedige vertaler gemakkelijk tot slechts één conclusie komen.

Beschouw daarom de volgende gegevens.

1) Een interlineair Grieks Nieuwe Testament zal de Griekse tekst als volgt letterlijk (!) weergeven:

Romeinen 9:5, TR¹1550:

ón oi pateres kai ex ón o christos kata sarka o ón epi pantón theos eulogètos eis
van wie de vaders en van wie de christus naar het vlees die is boven alles god te prijzen tot
tous aiónas amèn
de eeuwen amen

De vraag is dan hoe een goede vertaling, mét punctuatie, kan gerealiseerd worden.

2) In een parallelle passage, in Romeinen 1:3-4, zouden we kunnen verwachten dat Paulus iets overeenkomstigs zegt met betrekking Christus.

Romeinen 1:3-4, SV 1977:

“Van Zijn Zoon, Die geworden is uit het zaad van David, naar het vlees; Die krachtig bewezen is te zijn de Zoon van God, naar de Geest der heiligmaking”.

- These: de Zoon is geworden uit het zaad van David naar het vlees.
- Antithese: Hij is echter de Zoon van God naar de Geest.

Overeenkomst met Romeinen 9:5, SV 1977:

“Van wie zijn de vaders, en uit wie Christus is, zoveel het vlees aangaat, Welke is God boven allen te prijzen in eeuwigheid. Amen” (Romeinen 9:5 SV 1977).

- These: Christus is uit de vaders zoveel het vlees aangaat..
- Antithese: Hij is echter God.

Wij zouden dus in Romeinen 9:5 evenzo een antithese verwachten zoals in Romeinen 1:4, en dan moet de punctuatie daarmee overeenstemmen.

3) Er zijn ook twee andere plaatsen waar de expressie “te prijzen in eeuwigheid” door Paulus gebruikt wordt:

¹ De Textus Receptus (= *Aanvaarde Tekst*), volgens de uitgave van de Parijse drukker Robert Etienne (Stephanus) in 1550 heeft als basis gediend voor het Nieuwe testament van de Reformatiebijbels, zoals de King James Version 1611 en de Nederlandse Statenvertaling 1637. De eerste versie was van Erasmus, in 1516, waarna er nog vier herzieningen zouden komen. Veertien jaar na Erasmus' dood kwam in 1550 de definitieve versie gereed. De term ‘Textus Receptus’ werd betrokken van een uitgave van de Leidse drukkersfamilie Elzevier te Leiden, in 1633. De Textus Receptus werd niet samengesteld uit de corrupte Alexandrijnse teksten, waarop katholieke en moderne vertalingen zijn gebaseerd, maar volgt de betrouwbare Byzantijnse manuscripten.

a. Romeinen 1:25, SV 1977:

“Die de waarheid Gods veranderd hebben in de leugen, en het schepsel geëerd en gediend hebben boven **de Schepper, Die te prijzen is in eeuwigheid, amen**”.

Wie is voor eeuwig te prijzen? De Schepper!

b. 2 Korinthiërs 11:31, SV 1977:

“**De God en Vader** van onze Heere Jezus Christus, **Die geprezen is in eeuwigheid**, weet, dat ik niet lieg”

Wie is voor eeuwig te prijzen? De God en Vader van onze Heer Jezus Christus!!

Dus, als we hetzelfde patroon volgen in Romeinen 9:5, SV 1977:

“Christus ... **Welke is God boven allen te prijzen**

Wie is boven allen te prijzen? Christus!

Dus, volgens Paulinisch gebruik moet de lofprijzing verwijzen naar Christus.

4) De liberale vertalers hebben geen echt precedent om “God ... zij geprezen” (of “God zij gezegend”, vgl. NBG) tot een onafhankelijke doxologie (lofprijzing) te maken. De standaard voor doxologieën in zowel het Oude als Nieuwe Testament (en in andere antieke lectuur) is haast altijd: “Gezegend/geprezen/geloofd zij God” en niet “God zij gezegend/geprezen/geloofd”. Hierna enkele voorbeelden van doxologieën:

“Geloofd zij de HEERE, de God van Israël” (1 Koningen 8:15, 56 HSV).

“Gezegend zij de HEERE, de God van Israël” (1 Samuël 25:32, 39 HSV)

“Gezegend zij de God en Vader ...” (Efeziërs 1:3; 2 Korinthiërs 1:3; 1 Petrus 1:3, enz.).

5) “De interpretatie die aangeeft dat de passage naar Christus verwijst, past bij de structuur van de zin, terwijl de interpretatie die de woorden tot een afgekoppelde, onafhankelijke doxologie tot God de Vader stelt, onhandig en onnatuurlijk overkomt” (Bruce M. Metzger, *A Textual Commentary on the Greek New Testament*, zie bij Romeinen 9:5). A.T. Robertson, de eminente grammaticus, is het daarmee eens: “Een nieuwe zin starten voor de doxologie is erg abrupt en ongelegen” (A.T. Robertson, *Word Pictures in the New Testament*, zie bij Romeinen 9:5).

6) De Kerkvaders waren haast unaniem in hun begrip dat deze passage naar Christus verwijst. (Metzger, zie bij Romeinen 9:5).

7) Tot slot, als het bewijs zo overweldigend is dat de uitdrukking “Welke is God boven allen te prijzen” op Christus slaat, waarom dan vertalen sommige moderne vertalers dit anders? Hun voornameste argument is best schokkend! Zij zeggen dat Paulus nergens elders in zijn “echte” brieven Christus ooit God noemt: “It seems tantamount to impossible that Paul would have expressed Christ’s greatness by calling him God blessed for ever” (Metzger, bij Romeinen 9:5). Klaarblijkelijk hebben zulke ongelovige critici nooit gelezen wat Paulus schreef over Christus in Titus 2:13 of Kolossenzen 2:9 of Filippenzen 2:6 of 2 Petrus 1:1!

“Terwijl wij verwachten de zalige hoop en verschijning van de heerlijkheid van de grote God en onze Zaligmaker, Jezus Christus” (Titus 2:13).

“Want in Hem woont heel de volheid van de Godheid lichamelijk” (Kolossenzen 2:9).

“Die, hoewel Hij in de gestalte van God was, het niet als roof beschouwd heeft aan God gelijk te zijn” (Filippenzen 2:6).

“Door de gerechtigheid van onze God en Zaligmaker, Jezus Christus” (2 Petrus 1:1).

(Einde citaat uit: http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Romeinen_9-5.pdf)

6 Ik zeg dit niet alsof het Woord van God vervallen is, want niet allen die uit Israël voortgekomen zijn, zijn Israël.

God heeft wonderlijke beloften aan de Israëlieten gegeven in Zijn Woord. Hij beloofde hen het land (Genesis 15:18; 17:18); dat uit Abraham een grote natie zou voortkomen (Genesis 12:2) die nooit zou ophouden te bestaan (Jeremia 31:36-37); een toekomstig koninkrijkstijdperk waarbij gerechtigheid zou wonen op de hele aarde (Jeremia 23:5) en overal vrede (Micha 4:3). Hij beloofde de Israëlieten dat Hij een nieuw verbond met hen zou sluiten dat vergiffenis van zonden en een unieke relatie met God zou insluiten (Jeremia 31:31-34 en zie Ezechiël 36:24-29). En zeer belangrijk: zij zouden de persoonlijke aanwezigheid van JaHWeH Zelf (JaHWeH Jezus) genieten in hun midden (Jesaja 33:17,22; Ezechiël 48:35; Jeremia 23:5-6).

Het probleem: in de tijd dat Paulus de Romeinenbrief schreef had de meerderheid van de Joden Christus en het Evangelie afgewezen. Het evangelie dat Paulus predikte maakte erg duidelijk dat zij die Christus verwerpen voor de eeuwigheid verdoemd zijn, en dat omvat ongelovige Joden. Het Evangelie reikte meer en meer uit naar de heidense naties. Toen de Kerk ontstond was deze samengesteld uit Joodse gelovigen (Handelingen 2) maar naarmate de tijd voortging werden meer en meer Heidenen gered en werden lid van het lichaam van Christus. Dus hebben we een probleem: Wat met de Joden die weigeren in Christus te geloven? Wat met de vele Joden die de toorn van God tegemoet zullen zien voor het afwijzen van Christus en die nooit zullen deelnemen aan het beloofde koninkrijk? Als God al deze dingen beloofd heeft aan de Israëlieten, waarom dan zullen vele Joden nooit de vervulling van deze beloften zien? Heeft God gefaald in het houden van Zijn Woord?

“**Vervallen**” = gefaald. Gods Woord *heeft niet gefaald!* Gods beloften aan Israël zullen nooit on-
vervuld blijven (Jozua 21:45: “alles is uitgekomen”). God zal Zijn beloften aan Abraham, Izak en Jakob nooit verbreken. Maar hoe dan te verklaren dat vele Joden de vervulling van de beloften niet zullen zien? Paulus verklaart dit door het geven van een principe: “**niet allen die uit Israël voortgekomen zijn, zijn Israël**”. Zij zijn niet allemaal Israël die afstammen van Jakob of Israël. Afstamming maakt je niet tot een echte Israëliet. Gewoon omdat je een Jood bent maakt je nog niet tot een ware Jood. Een uitwendige Jood is niet noodzakelijk een inwendige Jood. Uitwendig besneden zijn maakt je nog niet inwendig, in het hart, besneden (Romeinen 2:28-29).

Romeinen 9:7

7 Ook niet omdat zij Abrahams nageslacht zijn, zijn zij allen kinderen. Maar: Alleen dat van Izak zal uw nageslacht genoemd worden.

Paulus begint hier het principe te illustreren dat je Abrahams nageslacht kan zijn maar daarom nog geen kind van God en geen ontvanger van Gods beloften. Het is interessant op te merken dat Paulus eerst naar het boek Genesis gaat. Hij verwacht dat de lezer vertrouwd is met Genesis. Later in het hoofdstuk gebruikt hij het boek Exodus, citeert hij uit Hosea en Jesaja en neemt aan dat de lezer met deze boeken vertrouwd is. Merk op: In het boek Romeinen citeert Paulus ongeveer 60 keer uit het Oude Testament! Het is erg tragisch, dat met de vele Bijbels in omloop in het Westen, de meeste mensen zo onwetend zijn met betrekking tot de Bijbel. Zelfs de meeste kerkgangers zijn niet voldoende vertrouwd met de Bijbel!

Beschouw vers 7: Izak was niet de enige zoon van Abraham. Ismaël was de eerstgeborene aan Abraham, en Izak werd jaren later geboren. Abraham had dus twee kinderen maar slechts één kind kon zeggen: “Ik ben een waar kind van Abraham”. Fysisch waren zij beiden Abrahams kinderen, maar in het geestelijke rijk koos God slechts één van deze zonen als degene die de zegeningen en beloften zou ontvangen (zie Genesis 17:19-21; 21:12).

In de dagen van Christus waren de Joden erg trots om kinderen te zijn van Abraham (zie Mattheüs 3:9; Johannes 8:33, 37, 39, 44). De Joden dachten dat ieder die voortkwam uit Abraham gezegend was en ontvanger was van de beloften. Per vergissing dachten zij dat allen die afstamden van Israël het ware Israël vormden. Zij zagen niet dat een ware Jood VIER VADERS moest hebben: Abraham, Izak, Jakob **en God!** Vergelijk de Ismaëlieten (hedendaagse Arabieren) die Abraham claimen als hun vader. Vergelijk de afstammelingen van Ezau (Edomieten) die zowel Abraham als Izak kunnen claimen. Vergelijk de ongelovige Joden in de dagen van Christus die Abraham, Izak en Ja-

kob claimden als alle drie hun voorvaders; maar het probleem was dat God niet hun vader was (Johannes 8:42). Men moet ze alle vier hebben om zich te kwalificeren als ware Jood! Enkel door persoonlijk geloof (zoals Abraham, Izak en Jakob hadden – Hebrreeën 11) kan een mens een juiste relatie met God hebben!

Romeinen 9:8-9

8 Dat is: niet de kinderen van het vlees zijn kinderen van God, maar de kinderen van de belofte worden als nageslacht gerekend.

9 Want dit is het woord van de belofte: Rond deze tijd zal Ik komen, en dan zal Sara een zoon hebben.

Ismaël was een kind van het vlees; Izak was het kind van de belofte (zie Galaten 4:22-23, 28). De geboorte van Ismaël was natuurlijk (van het vlees; Genesis 16). Hij kwam er niet omdat Abraham naar God luisterde maar omdat hij luisterde naar zijn vrouw. Het was een vleselijke poging om God te helpen om Zijn belofte te houden. Maar de geboorte van Izak was bovennatuurlijk (Genesis 18:14). Het was een miraculeuze geboorte – God deed het! God hield Zijn belofte. Izak was het kind van de belofte. Paulus wilde dit zeggen: Abraham had twee zonen maar slechts één werd de verbondsbeloften deelachtig en had deel aan de uitverkozen geslachtslijn die zou uitbloeien in een grote natie van waaruit ook de Messias zou komen.

Romeinen 9:10

10 En dit niet alleen, maar zo was het ook met Rebekka, die zwanger was van één man, namelijk Izak, onze vader.

In het geval van Abrahams zonen waren er verschillende moeders en verschillende geboorten. In het geval van Izaks zonen was er een en dezelfde moeder, dezelfde vader (“die zwanger was van één man, namelijk Izak, onze vader”) en dezelfde geboorte. Het was één geboorte en twee kinderen (een tweeling). De eerstgeborene werd afgewezen en de tweede werd uitverkozen (verzen 12-13). Als mensen zouden kiezen dan zou Ezau de uitverkorene zijn omdat de eerstgeborene zoon gewoonlijk geprefereerd werd, en Ezau werd ook verkozen door zijn vader (zie Genesis 25:28). Maar de keuze behoort God toe, niet de mens.

Romeinen 9:11-12

11 Want toen de kinderen nog niet geboren waren, en niets goeds of kwaads gedaan hadden – opdat het voornemen van God, dat overeenkomstig de verkiezing is, stand zou houden, niet uit de werken, maar uit Hem Die roept –

12 werd tot haar gezegd: De meerdere zal de mindere dienen.

Zie Genesis 25:23. Toen haar twee zonen nog steeds in de baarmoeder waren en dus niet geboren, sprak God tot Rebekka: “Er zijn twee volken in uw schoot, en twee naties zullen zich uit uw lichaam vaneenscheiden. Het ene volk zal sterker zijn dan het andere en de meerdere zal de mindere dienen”. God verkoos de jongste (“de mindere”) en Hij koos niet de oudste (“de meerdere”). Door die keuze maakte Hij de mindere groter! En dit voordat zij geboren werden en voordat zij enig goed of kwaad hadden gedaan. Gods voornemen moest “stand houden” (onveranderlijk blijven). Wat is de basis voor Gods verkiezing? Het is “niet uit werken”, niet uit verdienste. Gods verkiezing is “uit Hem Die Roept” – gebaseerd op God Zelf. Dus, Izak had twee zonen en slechts één van hen kon zeggen: “Ik ben een waar kind van Abraham en Izak”!

Romeinen 9:13

13 Zoals geschreven staat: Jakob heb Ik liefgehad en Ezau heb Ik gehaat.

We vinden dit citaat in Maleachi 1:2-3. God spreekt hier en het is een erg sterke uitspraak. Een vrouw zei eens tegen Spurgeon: “Ik kan niet begrijpen waarom God zou zeggen dat Hij Ezau haatte”. “Dat”, antwoordde Spurgeon, “is niet zo mijn zorg. Mijn zorg is te begrijpen hoe God Jakob kon liefhebben”. Inderdaad, Jakob was nogal een deugniet! Zo is het met alle mensen. Het verbaazingwekkende is niet dat mensen verloren en helgebonden zijn, want dat is wat zij verdienen. Het

verbazingwekkende is dat iemand gered wordt en hemelgebonden is! Gods oordeel is niet verbazingwekkend omdat dit precies is wat wij verdienen – het is Gods genade die zo verbazingwekkend is. Zie Psalm 5:6 en vergelijk vers 5 (het is verbazingwekkend dat iemand wordt toegelaten in Gods aanwezigheid).

Hoe kunnen we het woord “gehaat” in Maleachi 1:2-3 begrijpen? Vergelijk Lukas 14:26 met Mattheüs 10:37: onze liefde voor de Heer moet zo groot zijn dat onze liefde voor ieder ander haat wordt in vergelijking daarmee. Een andere helpende passage is Genesis 29:16-18, 30, 33. Jakob koos Rachel als zijn huwelijkspartner. Hij koos ervoor haar lief te hebben. Lea werd “gehaat” in de zin dat zij **niet verkozen** werd. Het onderwerp in Romeinen 9 is: WIE HEEFT GOD VERKOZEN? Paulus’ belangrijkste punt is dit: Zij zijn niet allen Israël die afstammen van Israël. Binnen Israël is er een speciale groep die gekend is als het verkozen Israël (gelovig Israël). Als God dan zegt “Ik heb Ezau gehaat” dan bedoelt Hij daarmee: “Ik heb Ezau niet verkozen”. Als Hij zegt “Jakob heb Ik liefgehad” dan betekent dat: “Ik heb Jakob verkozen, en Mijn beloften en zegeningen zullen in hem vervuld worden en in zijn nageslacht na hem”.

PRINCIPE: ZIJ ZIJN NIET ALLEN ISRAËL DIE VOORTKOMEN UIT ISRAËL.

PAULUS’ ILLUSTRATIE:

Toepassing: Zij die vandaag geloven in de Heer Jezus Christus zijn kinderen van Abraham (Abrahams nageslacht). Zie Galaten 3:9, 26, 29 en Romeinen 4:11-12, 16. Abraham is de vader van alle getrouwen (alle gelovigen, Joden of Christenen). Gelovige Heidenen zijn geestelijk afstammelingen van Abraham maar geen fysieke afstammelingen. Gelovige Joden zijn fysieke én geestelijke afstammelingen van Abraham. Wat is uw relatie tot Abraham?

Romeinen 9:14

14 Wat zullen wij dan zeggen? Is er onrechtvaardigheid bij God? Volstrekt niet!

Paulus anticipeert op een bezwaar: “Hoe kan God de ene persoon kiezen en de andere persoon niet kiezen? Dat is niet fair!” Dit leidt tot de sleutelvraag: “Is er onrechtvaardigheid bij God?” Verlaat die gedachte! God is volmaakt rechtvaardig en fair in alles wat Hij doet. Er is ongerechtigheid bij Ezau en Jakob en in ieder van ONS (zie Romeinen 1:18, 29; 2:8; 3:5; 6:13 en vgl. Romeinen 3:10), maar niet bij God. “Zou de Rechter van de hele aarde geen recht doen?” (zie Genesis 18:25). De rechtvaardige God kan geen onrecht doen.

Dr. M.R. De Haan zegt:

Het moet voor iedereen zeker duidelijk zijn, dat Gods aandeel in de verkiezing soeverein is en dat geen schepsel Zijn handelen kan betwisten. Het is nog altijd de verantwoordelijkheid van de mens

om God te geloven, om Christus aan te nemen, opdat hij daardoor gered wordt. Geen enkel argument kan Gods Woord veranderen. God kiest de Zijnen, maar wij moeten Zijn aanbod om gered te worden aanvaarden. De verkiezing is Gods verantwoordelijkheid; het geloof is onze verantwoordelijkheid. Uit: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Uitverkiezing.pdf>

Romeinen 9:15

15 Want Hij zegt tegen Mozes: Ik zal Mij ontfermen over wie Ik Mij ontferm en zal barmhartig zijn voor wie Ik barmhartig ben. (= Citaat uit Exodus 33:19).

Hierbij zegt dr. De Haan:

Dit is het. Je kunt het aanvaarden of verwerpen. Dit is wat God heeft te zeggen. Het is Zijn Woord en om het te bewijzen, vestigt Paulus de aandacht op Farao, de verdrukker van Israël: ‘Want de Schrift zegt tot Farao: Hiertoe heb Ik u verwekt, opdat Ik in u Mijn kracht bewijzen zou, en opdat Mijn Naam verkondigd worde op de ganse aarde. Zo ontfermt Hij Zich dan, over wie Hij wil, en verhardt, die Hij wil’ (Romeinen 9:17, 18)². Misschien denkt u nu: ‘Als dat waar is, hoe kan God dan hen die verloren gaan zomaar loslaten? Als het Gods wil zou zijn om slechts enkelen te verkiezen, kunnen wij Gods wil dan veranderen?’ Ook op deze vraag geeft de apostel Paulus antwoord: ‘Gij zult dan tot mij zeggen: Wat klaagt Hij [dan] nog? Want wie heeft Zijn wil weerstaan?’ (Romeinen 9:19). Denkt u, dat u bij God een fout kunt vinden en Hem ter verantwoording kunt roepen voor Zijn daden? Moet Hij u vertellen waarom Hij kiest, zoals Hij doet? Het is onze zaak te buigen voor Zijn soevereine wil, niet om Hem van onrechtvaardigheid en onjuistheid in Zijn handelen te beschuldigen. Paulus gaat in het volgende vers verder: ‘Maar toch, o mens, wie zijt gij, die tegen God antwoordt? Zal ook het maaxsel tot hem, die het gemaakt heeft, zeggen: Waarom hebt gij mij alzo gemaakt? Of heeft de pottenbakker geen macht over het leem, om uit dezelfde klomp te maken, het éne vat ter ere, en het andere ter onere?’ (Romeinen 9:20, 21). Paulus schijnt te willen zeggen: ‘Wie bent u, om bij de Almachtige God een fout te zoeken, u bent een nietig stukje stof, hulpeloos en onbetekenend, beperkt en opstandig, zondig en boos. Wie bent u, om de eeuwige, almachtige, soevereine Schepper te ondervragen? God heeft voor u geen rekening en verantwoording af te leggen’. Maar hier komt het grootste wonder. Hoewel God volkomen het recht heeft alle mensen naar de eeuwige duisternis te zenden, heeft Hij niettemin een weg verschaft, waardoor zondaren gered kunnen worden. De tweede wonderbare waarheid in de Schrift zegt ons, dat wij, die op Gods genade geen aanspraak kunnen laten gelden, toch gered kunnen worden door Zijn liefde. Net zo duidelijk als de leerstelling van Gods soevereiniteit is, is de openbaring van Zijn uitnodiging, dat **‘hij die wil’** [Openbaring 22:17] mag komen om gered te worden. Omdat God soeverein is, is er niemand anders die beter in staat is om ons te redden. Omdat ik absoluut niet in staat ben om mijzelf te redden moet ik mij tot Hem wenden, Die alleen redding kan geven. Zeg nu niet, ik ben hulpeloos, dus kan ik niets aan mijn redding doen. Zeg liever, omdat ik hulpeloos ben, wil ik naar die Ene gaan, Die mij kan helpen. Hoewel God ons allen naar de plaats der vervloeking kon zenden, heeft Hij Jezus gezonden om voor ons aan het kruis te sterven, opdat u en ik gered konden worden. Erken uw zondige hulpeloosheid en aanvaard Zijn liefde en soevereine genade. Hij roept u vandaag. ‘Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven’ (Mattheüs 11:28). Zeker, als God niet alles had gedaan op Golgotha, toen Hij ons Zijn Zoon gaf als een offer voor onze redding, dan zou er een excuus zijn om God te berispen, maar nu Hij een weg heeft geopend en u roept om een persoonlijke beslissing te nemen, hebt u geen enkel excuus voor het aangezicht van de Almachtige. Luister nog eens naar Zijn oproep: ‘**O alle gij dorstigen!** komt tot de wateren, en gij, die geen geld hebt, komt, koopt en eet, ja komt, koopt zonder geld, en zonder prijs, wijn en melk!’ (Jesaja 55:1). Uit: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Uitverkiezing.pdf>

Romeinen 9:16

16 Zo hangt het dan niet af van hem die wil, ook niet van hem die hardloopt, maar van God Die Zich ontfermt.

² Aanhaling van Paulus uit Exodus 9:16.

Dit vers spreekt over het verlenen van Gods genade. Wat is de basis voor deze genade? Ze is niet uit de mens maar uit God! Vergelijk Johannes 1:13.

“Zo hangt het dan niet af van hem die wil” = het hangt niet af van ‘s mensen verlangen of wil.

“Ook niet van hem die hardloopt” = het hangt niet af van ‘s mensen inspanningen.

Het verlenen van Gods genade hangt niet af van menselijke wil en inspanningen maar van God, van Hem die zei: “Ik zal Mij ontfermen over wie Ik Mij ontferm en zal barmhartig zijn voor wie Ik barmhartig ben”. Niemand verdient genade maar wel toorn (Efeziërs 2:3-5). Maar God is RIJK aan genade (vergelijk Romeinen 10:12).

Romeinen 9:17 (een citaat van Exodus 9:16 en vergelijk Exodus 14:4)

17 Want de Schrift zegt tegen de farao: Juist hiertoe heb Ik u verwekt: dat Ik in u Mijn kracht bewijzen zou, en dat Mijn Naam verkondigd zou worden op de hele aarde.

Hier hebben we het voorbeeld van Farao, een man beroemd voor zijn koppig en hard hart, en zijn zondige weigering te doen wat God zei. Hier was een man die geen genade ontving maar wiens hart verhard was (Romeinen 9:18b). Maar voordat we Farao veroordelen voor zijn boosheid moeten we eraan herinneren dat wij allemaal Farao-harten hebben (Jeremia 17:9). Alle kinderen van Adam zijn corrupt (Psalm 14:1-3) en verdorven (Romeinen 3:9-19).

“Bewijzen” = demonstreren (vergelijk Romeinen 9:22 en Efeziërs 2:6-7). God had een doel met Farao. God wilde Zijn kracht bewijzen en Zijn Naam verkondigen op de hele aarde. Zijn Naam en heerlijkheid zijn voor Hem het allerbelangrijkst. Zie hiervoor onze studie : “De heerlijkheid van God en evangelisatie: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/EerGod-en-Evangelisatie.pdf>

Door Farao was God in staat Zichzelf bekend te maken. Farao was een erg machtige heerser en zijn reputatie was wijd en zijd bekend. Het Egyptische rijk was in menig opzicht ongeëvenaard.

Door Gods handelen met Farao zouden de heidenen iets leren over de macht en kracht van de God van Israël (zie Jozua 2:9-10; 1 Samuël 4:7-8).

Romeinen 9:18

18 Dus Hij ontfermt Zich over wie Hij wil, en Hij verhardt wie Hij wil.

Dezelfde zon die boter smelt, hardt klei tot bakstenen. Zij die verloren zijn hebben dit enkel aan zichzelf te wijten, en zij die gered zijn hebben enkel God te danken. De mens krijgt al de schuld (verdient dat); God krijgt alle verdienste (en verdient dat). God krijgt alle eer (1 Korinthiërs 1:29-31)!

Als we denken aan Gods handelen met Farao, moeten we verschillende dingen in opmerken:

- 1) God was niet onrechtvaardig jegens Farao want er is nooit enige onrechtvaardigheid bij God (Romeinen 9:14).
- 2) God verhardde Farao's hart (Exodus 4:21; 9:12; Romeinen 9:17-18).
- 3) Farao verhardde zelf zijn hart, herhaaldelijk (Exodus 8:32).
- 4) God was erg lankmoedig met Farao (Romeinen 9:22). Farao zei herhaaldelijk “NEE” tot God maar God wachtte en gaf hem bijkomende gelegenheden (Opmerking: als u of ik God zouden geweest zijn dan hadden we die man waarschijnlijk veel eerder vernietigd!)
- 5) God werd verheerlijkt voor die man (Exodus 9:16; 14:4).

Romeinen 9:19

19 U zult dan tegen mij zeggen: Wat heeft Hij dan nog aan te merken? Want wie heeft Zijn wil weerstaan?

Paulus anticipeert op een ander bezwaar: Wat heeft God dan nog aan te merken? Want wie kan Zijn wil tegenstaan? Als God ons verhardt waarom beschuldigt Hij ons dan dat we hard zijn? We kun-

nen ons inbeelden dat Farao zegt: “Hoe kan God me beschuldigen? Ik doe gewoon Zijn wil en ik breng Hem heerlijkheid aan”.

Romeinen 9:20

20 Maar, o mens, wie bent u toch dat u God tegenspreekt? Zal ook het maaksel tegen hem die het gemaakt heeft, zeggen: Waarom hebt u mij zó gemaakt?

Het is interessant te zien dat Paulus niet echt het bezwaar beantwoordt maar in plaats daarvan toont hij hoe de houding van ons hart zou moeten zijn voor de Heer. In Romeinen 9 handelt Paulus met leringen die erg moeilijk te begrijpen zijn (Gods voornemen overeenkomstig uitverkiezing – vers 11; Gods soevereine schenking van genade – verzen 15-16; God schenkt sommigen genade maar verhardt anderen – vers 18; enz.). Er is slechts één manier om deze dingen te begrijpen. We moeten onze juiste plaats innemen voor God (vergelijk Exodus 34:8 – Mozes knielde ter aarde en boog zich neer). We moeten ons realiseren wie we zijn: niet enkel zwakke schepselen vanuit het stof, maar we zijn ook gevallen, verdorven schepselen. Enkel als wij ons vernederen en ons hoofd buigen voor onze Maker zullen wij gereed zijn om te leren over Gods soevereine omgaan met zondige mensen die niets anders verdienen dan Gods oordeel.

Welk recht heeft de mens om God tegen te spreken? Is de mens wijzer dan zijn Maker?

Zie Jesaja 29:16 waar de profeet aantoont hoe absurd het is voor een aarden pot te ontkennen dat hij gemaakt werd (“Hij heeft mij niet gemaakt” of “Hij heeft er geen inzicht in”). Zie Jesaja 45:9 waar de profeet aantoont hoe dwaas het is voor een pot om te redetwisten met zijn Maker (“Zal het leem soms tegen zijn formeerder zeggen: Wat maakt u?”). Vergelijk Jeremia 18:1-6.

Romeinen 9:21

21 Of heeft de pottenbakker geen macht over het leem, om uit dezelfde klomp klei het ene voorwerp tot een eervol, het andere tot een oneervol voorwerp te maken?

De vraag verwacht een bevestigend antwoord. JA, God heeft elk recht om “het ene voorwerp tot een eervol, het andere tot een oneervol voorwerp te maken”. De “klomp klei” verwijst naar de zondige, gevallen mensheid (God maakt geen zondaar). Zoals Alva McLain heeft gezegd:

Paulus spreekt niet over de schepping van de mens. God maakte de mens goed, heilig en rechtschapen, maar de klomp klei waar de apostel hier over spreekt is zondige klei. Elk mens gemaakt uit deze klomp is een zondaar en verdient oordeel. Maar God heeft het recht om een mens, gemaakt uit die klomp, genade te verlenen.

“Voorwerp” = een pot, kruik, schotel, enz. Vergelijk 2 Timotheüs 2:20 dat spreekt van voorwerpen “voor eervol, maar andere voor oneervol gebruik”. In een huis kan de ene pot dienen om er mooie bloemen in te schikken en een andere pot voor afval. De pottenbakker heeft het recht om verschillende soorten van potten te maken voor verschillende doeleinden.

Romeinen 9:22

22 En is het niet zo dat God, omdat Hij Zijn toorn wilde bewijzen en Zijn macht bekendmaken, met veel geduld de voorwerpen van Zijn toorn, voor het verderf gereedgemaakt, verdragen heeft?

God wil Zijn toorn bewijzen: “Want de toorn van God wordt geopenbaard vanuit de hemel over alle goddeloosheid en ongerechtigheid van de mensen, die de waarheid in ongerechtigheid onderdrukken” (Romeinen 1:18). Deze toorn is niet louter een uitbarsting van woede maar een ingestelde, permanente toestand van boosheid tegen zonde; een heilige toorn en verontwaardiging. Deze “voorwerpen van Zijn toorn” (verwijzend naar hen die de eeuwigheid ingaan in een ongeredde staat) zullen een toonbeeld zijn van Gods volmaakte rechtvaardigheid (vgl. Openbaring 16:5 – U bent rechtvaardig, Heere, ... dat U dit oordeel geveld hebt)

“Bekendmaken” – God wil Zichzelf bekendmaken. Farao leerde Gods macht en oordelen kennen (vergelijk Exodus 5:2 waar farao zei: “Ik ken JaHWeH niet”. God maakte Zich bekend aan deze man, op een zeer dramatische wijze). Alle mensen zullen bekend raken met God, ofwel als RECHTER, ofwel als REDDER.

Merk op hoe geduldig God was jegens de voorwerpen van Zijn toorn. Hij heeft ze geduldig “verdragen”. God was erg geduldig met Farao en met vele andere ongelovigen doorheen de bladzijden van de geschiedenis. Dit wordt ook gezien in Romeinen 2:4-5: “Of veracht u de rijkdom van Zijn goedertierenheid, verdraagzaamheid en geduld, zonder te weten dat de goedertierenheid van God u tot bekering leidt? Maar in overeenstemming met uw hardheid en uw onbekeerlijke hart hoopt u voor uzelf toorn op tegen de dag van de toorn ...”: Zie de studie: “Gods willen en ‘s mensen onwil”: http://www.verhoevenmarc.be/PDF/wil-God_onwil-Mens.pdf

“Voor het verderf gereedgemaakt” – De voorwerpen van Gods toorn hebben **zichzelf** gereedgemaakt, of geschikt gemaakt, voor het verderf. Dit zegt niet dat God hen heeft gereedgemaakt voor het verderf. Zie het contrast met vers 23 dat duidelijk zegt dat **God** “van tevoren bereid heeft”). Betreffende de zogenaamde “leer van reprobacie (verdoemenis)” zie onder Romeinen 9:23.

Wat bedoelt Paulus wanneer hij zegt dat deze personen “voor het verderf gereedgemaakt” zijn? Dit wordt geïllustreerd in het geval van Farao.

God maakte hem niet boos en onverzettelijk; maar als straf voor zijn zonde, ging Hij zo met hem om dat de BOOSHEID VAN ZIJN NATUUR zichzelf onthulde in een vorm, en onder omstandigheden, die hem tot een geschikt object maakten van de bestraffende gerechtigheid van God. (Hodge).

Denk hierover op deze manier: Hoe kan een mens slecht gemaakt worden? Er moet niets gedaan worden! Hij is alreeds boosaardig, en aan hemzelf overgelaten en door de tijd heen zal hij tenvolle de zondigheid van zijn hart laten blijken, en hoe hij het oordeel van God verdient. Hoe kan een mens goed en geschikt gemaakt worden voor de hemel? Dit is onmogelijk los van de genade van God en de God van genade. De mens heeft God niet nodig om boosaardig te zijn, maar hij heeft God wél nodig om goed te zijn. Er was ooit een evangelietraktaat met deze woorden op de omslag: “Wat moet ik doen om verloren te gaan?” Wanneer geopend bleek de binnenkant van het traktaat leeg te zijn!

“Verderf” = eeuwig verderf, gestraft en voor altijd verloren. Het woord wordt gebruikt in Mattheüs 7:13; Filippenzen 1:28; 3:19; 1 Timotheüs 6:9; Hebreeën 10:39; 2 Petrus 2:1; 3:7 en elders.

Romeinen 9:23

23 En dat met het doel om de rijkdom van Zijn heerlijkheid bekend te maken over de voorwerpen van Zijn ontferming, die Hij van tevoren bereid heeft tot heerlijkheid?

“De voorwerpen van Zijn ontferming” hebben de verwachting van een heerlijke toekomst, en God wil deze “voorwerpen” gebruiken om hen te laten weten WIE HIJ IS (Zijn heerlijke Persoon – Zijn genade en goedheid). “Tevoren bereid” – In Efeziërs 2:10 wordt hetzelfde werkwoord gebruikt om te verwijzen naar de goede werken “die God van tevoren bereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen”.

Dit vers maakt erg duidelijk dat het God was die tevoren de voorwerpen van Zijn ontferming bereid heeft tot heerlijkheid (in contrast met vers 22 dat NIET zegt dat GOD de voorwerpen van Zijn toorn gereedgemaakt heeft voor het verderf).

Leert de Bijbel REPROBACIE (verdoemenis)?

De leer van de uitverkiezing wordt duidelijk geleerd in het Woord van God: “dat God u [= gelovigen in Christus] van het begin verkoren heeft tot zaligheid” (2 Thessalonicenzen 2:13; vergelijk Efeziërs 1:4; 2 Timotheüs 1:9; Kolossenzen 3:12; enz.). Vermits uitverkiezing wordt geleerd hebben mensen foutief verondersteld en geredeneerd dat ook het tegenovergestelde waar moet zijn. Met andere woorden: als God sommigen heeft uitverkozen voor redding, dan moet het ook waar zijn dat God anderen heeft uitverkozen tot verdoemenis. Dit tegenovergestelde van uitverkiezing wordt “REPROBACIE” genoemd: de leer dat bepaalde mensen voorbestemd zijn of van tevoren in de tijd bestemd zijn voor de verdoemenis. Voor sommigen lijkt dit redelijk en logisch, maar deze leer is niet bijbels! Hierna drie voorbeelden uit de Schrift die aantonen dat reprobacie geen bijbelse leer is:

1. **Romeinen 9:22-23.** In vers 23 wordt ons gezegd dat God “de voorwerpen van Zijn ontferming tevoren bereid heeft tot heerlijkheid”. Als reprobacie waar zou zijn, dan zouden we in vers

22 zoiets als het volgende kunnen verwachten dat God “de voorwerpen van Zijn toorn tevoren bereid heeft tot verdoemenis”. Dit is niet wat vers 22 zegt.

2. **Vergelijk Mattheüs 25:34 met Mattheüs 25:41.** “Kom, gezegenden [= de schapen] van Mijn Vader, beërf het Koninkrijk dat **voor u** [door God] bestemd is vanaf de grondlegging van de wereld” (vers 34). Het koninkrijk werd bestemd voor de schapen. Als reprobacie waar zou zijn, dan zouden we het tegenovergestelde moeten verwachten in vers 41, zoiets als “Ga weg van Mij, vervloekten, in het eeuwige vuur dat **voor u** [door God] bestemd is”. Nee, er staat: “Ga weg van Mij, vervloekten [= de bokken], in het eeuwige vuur, dat **voor de duivel en zijn engelen bestemd is**”. Het eeuwige vuur was niet voor de mens bestemd maar voor de duivel en zijn engelen!

3. **2 Thessalonicenzen 2:10-13:** “En met allerlei misleiding van de ongerechtigheid in hen die verloren gaan, omdat zij de liefde voor de waarheid niet aangenomen hebben om zalig te worden. 11 En daarom zal God hun een krachtige dwaling zenden, zodat zij de leugen geloven, 12 opdat zij allen veroordeeld worden die de waarheid niet geloofd hebben, maar een behagen hebben gehad in de ongerechtigheid. 13 Maar wij moeten God altijd voor u danken, broeders, die geliefd bent door de Heere, dat God u van het begin verkoren heeft tot zaligheid, in heiliging door de Geest en geloof in de waarheid”. Merk op in vers 13 dat we een duidelijke uitspraak hebben over de leer van de uitverkiezing (waar Paulus voor dankt). Vers 10 spreekt van “hen die verloren gaan”. Waarom gaan zij verloren? Als reprobacie waar zou zijn dan zouden we verwachten dat Paulus in vers 10 zou zeggen: “omdat God u niet uitverkozen heeft tot zaligheid”. Maar dat is niet wat het vers zegt. Zij gaan verloren “omdat zij de liefde voor de waarheid niet aangenomen hebben om zalig te worden” (vers 10), en omdat zij “de waarheid niet geloofd hebben, maar een behagen hebben gehad in de ongerechtigheid” (vers 12).

C. H. Mackintosh, de geachte schrijver van de Broeders, argumenteert overeenkomstig

Het is erg belangrijk de manier op te merken waarop de Schrift waakt tegen de afstotelijke leer van reprobacie. Zie bijvoorbeeld Mattheüs 25:34. Hier spreekt de Koning tot hen aan Zijn rechterhand: “Kom, gezegenden van Mijn Vader, beërf het Koninkrijk dat voor u bestemd is vanaf de grondlegging van de wereld”. Contrasteer dit met de woorden tot dezen aan Zijn linkerhand (vers 41): “Ga weg van Mij, vervloekten, in het eeuwige vuur, [niet voor u maar] dat voor de duivel en zijn engelen bestemd is”. Zo ook in Romeinen 9. Sprekend over “de voorwerpen van Zijn toorn” wordt gezegd “voor het verderf gereedgemaakt” (vers 22) – zeker niet gereedgemaakt door God maar door henzelf. Aan de andere kant, wanneer sprake is van “de voorwerpen van Zijn ontferming”, dan staat er “die Hij van tevoren bereid heeft tot heerlijkheid” (vers 23). De grote waarheid van *verkiezing* is ten volle vastgesteld; de afstotelijke dwaling van *reprobacie*, is naarstig vermeden (*The Mackintosh Treasury*, p. 606 voetnoot).

De Bijbel maakt erg duidelijk dat zij die gered zijn en hemelgebonden **enkel God te danken hebben**, en zij die verloren zijn en helgebonden hebben dat **enkel aan zichzelf te wijten**.

Zij die gered zijn hebben enkel God te danken: Zie 1 Korinthiërs 1:29-31; Efeziërs 2:8-9; Mattheüs 16:16-17; Johannes 6:44-45, 65.

Zij die verloren zijn hebben dat enkel aan zichzelf te wijten: 1 Timotheüs 2:4; Romeinen 10:12-13; Mattheüs 23:37; Johannes 5:40; 2 Thessalonicenzen 1:8-9.

Markus 16:16: “Wie geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden, maar wie niet geloofd zal hebben, zal verdoemd worden”. Johannes 3:18: “Wie in Hem gelooft, wordt niet veroordeeld, maar wie niet gelooft, is al veroordeeld, omdat hij niet geloofd heeft in de Naam van de eniggeboren Zoon van God”. Johannes 16:9: “Van zonde, omdat zij niet in Mij geloven”. Johannes 5:40: “En toch wilt u niet tot Mij komen opdat u leven hebt”.

Een mens draagt niet bij tot zijn eigen redding. Het is het werk van God: “niet uit werken, opdat niemand zou roemen” (Efeziërs 2:8-9). God draagt niet bij aan ’s mensen ongeloof. Dat is het werk van de mens. God alleen doet het redden en de mens moet geloven.

Romeinen 9:24

24 Hen heeft Hij ook geroepen, namelijk ons, niet alleen uit de Joden, maar ook uit de heidenen.

“De voorwerpen van Zijn ontferming” zijn zij die God heeft geroepen (zie Romeinen 8:28, 30). De Kerk is de door God geroepen vergadering (*ekklesia*), samengesteld uit Joden en Heidenen (vergeleijk Romeinen 3:29).

Houd de historische achtergrond in gedachten. De Romeinenbrief werd geschreven in ongeveer 56 nC, en dat is ongeveer 25 jaar na de dood en opstanding van Christus. De meerderheid van de Joden reageerden niet op het Evangelie (Romeinen 11:28). Een kleine minderheid van de Joden stelde hun geloof in Jezus als de Messias, inbegrepen Paulus. Toen de Kerk ontstond was het lidmaatschap geheel Joods (Handelingen 2). In Handelingen 10 werden de eerste Heidenen gered en ingelijfd in de Kerk. Naarmate de tijd verstreek kwamen meer en meer niet-Joden tot Christus en de meerderheid van de christenen waren Heidenen. Geredde Joden werden spoedig een minderheidsgroep in de kerken. Vandaag is een gelovige Jood een rariteit. In de dagen dat Paulus de Romeinenbrief schreef vormde dit een ernstig probleem: Als de joden Gods uitverkoren volk zijn (Romeinen 9:1-5), waarom dan werden er zo weinig gered? “Heeft God Zijn volk verstoten?” (Romeinen 11:1). In Romeinen 9:24 helpt Paulus hen te begrijpen dat in de huidige tijd Gods uitverkoren volk dezen zijn: “niet alleen uit de Joden, maar ook uit de heidenen”.

Er zijn er die geloven dat de Kerk het “Ware Israël” is. Maar in Gods Kerk is noch Jood, noch heiden van belang (zie Kolossenzen 3:10-11; Galaten 6:15). Zie onze studie: “Het gebruik van de term ‘Israël’ in het Nieuwe Testament”: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Israel-NT.pdf>

Romeinen 9:25-26 (deze verzen focussen op de Heidenen in 9:24)

25 Zoals Hij ook in Hosea zegt: Ik zal Niet-Mijn-volk noemen: Mijn volk, en de Niet-geliefde: Geliefde.

26 En het zal zijn dat op de plaats waar tegen hen gezegd was: U bent Niet-Mijn-volk, daar zullen zij kinderen van de levende God genoemd worden.

In het verleden waren de Heidenen niet Gods volk. De Joden waren Gods volk. Hoe kan God mensen Zijn volk noemen terwijl zij voorheen helemaal geen echte en juiste relatie met God hadden?

Paulus beantwoordt dit door het citeren van twee plaatsen in het boek Hosea. Zie Hosea 2:23 (in Romeinen 9:25) en Hosea 1:9-10 (in Romeinen 9:26). De profeet Hosea verwijst naar Israël, de tien noordelijke stammen die zich hadden afgekeerd van de Heer en die afgoderij hadden omarmd. Wegens hun ontrouw verstoot God hen en noemt hen “Lo-Ammi” (Hosea 1:9), een Hebreeuwse uitdrukking die “niet mijn volk” betekent. “want u bent niet Mijn volk en Ík zal er voor u niet zijn” (Hosea 1:9). En toch verbaast het ons dat in de toekomst Israël opnieuw zal hersteld worden in Gods gunst en God hen zal claimen als de Zijnen: “tegen hen zal gezegd worden: kinderen van de levende God” (Hosea 1:10 en zie 2:22). Deze Joden keerden zich van God af en werden een afvallige, heidense staat, maar God beloofde dat op een dag deze Israëlieten zouden hersteld worden in Zijn gunst. Alhoewel Hosea verwees naar de Israëlieten, is het *principe* toepasbaar op de Heidenen. Het principe is dit: **God zal een eerder afgewezen volk genadig in een relatie met Hemzelf brengen**. Paulus past dit principe toe op de Heidenen: zij waren niet Gods volk, maar nu zijn zij het wél! Wat in de Hosea-citaten wordt beklemtoond is de soevereine genade van God die getoond wordt aan hen (Joden of Heidenen) die het recht missen Gods volk te zijn (lees 1 Petrus 2:9-10).

Romeinen 9:27-29 (deze verzen focussen op de Joden in 9:24)

27 En Jesaja roept over Israël uit: Al zou het getal van de Israëlieten zijn als het zand van de zee, slechts het overblijfsel zal behouden worden.

28 Want Hij voltooit een zaak en handelt die af in gerechtigheid. De Heere immers zal metterdaad Zijn zaak snel afhandelen op de aarde.

29 En zoals Jesaja van tevoren gezegd heeft: Als de Heere van de hemelse legermachten ons geen nageslacht had overgelaten, zouden wij als Sodom zijn geworden en aan Gomorra gelijk gemaakt zijn geweest.

“God, laat de Heidenen deel uitmaken van Gods volk, maar wat met de Joden? Zijn de Joden niet Gods volk? Waarom kunnen niet alle Joden Gods volk zijn? Waarom staat de grote meerderheid

van de Joden het Evangelie tegen en zijn zij vijanden van het kruis (Romeinen 11:28)? Waarom hebben zo weinig Joden Christus erkend als Redder; waarom hebben zij Hem niet aangenomen door geloof?"

Paulus beantwoordt deze vragen in Romeinen 9:27-29. Zijn belangrijkste punt: **Slechts een overblijfsel zal behouden worden**. De meesten zullen verloren gaan. Paulus citeert uit het Joodse Oude Testament dat duidelijk leert dat dit zo zou zijn. Hij citeert uit Jesaja 10:22-23 en Jesaja 1:9.

Romeinen 9:27: Van de miljoenen en miljoenen Joden zal slechts een overblijfsel behouden worden. De rest zal verloren gaan. Vergelijk Romeinen 9:6 – uit de natie Israël (de Joden) is er een veel kleinere groep gekend als het ware Israël of uitverkozen Israël of het goddelijke overblijfsel (zie Romeinen 11:5: “een overblijfsel ... overeenkomstig de verkiezing van de genade”).

Romeinen 9:28 spreekt van Gods oordeel. God zal de natie uitwieden zodat slechts een overblijfsel overblijft. Vergelijk de “tijd van benauwdheid voor Jakob” (Jakob 30:7) wanneer twee-derden van de natie zal uitgeroeid worden (Zacharia 13:8).

Romeinen 9:29 lijkt een bezwaar te beantwoorden: “Het is niet fair dat slechts een overblijfsel zal gered worden. Waarom kan de meerderheid van de Joden niet gered worden?” Maar als we het vers lezen dan zouden we dankbaar moeten zijn dat er ENIGE OVERLEVENDEN zijn! In Sodom waren geen overledenen! NIEMAND ontsnapte daar (Lot was geen Sodomiet maar was daar gaan wonen). “De Heere van de hemelse legermachten” = “Heer van Sabaôth” (zie SV), een Hebreeuwse uitdrukking die in de Herziene Statenvertaling goed vertaald werd.

“Nageslacht” – dit woord moet verbonden worden met het woord “overblijfsel” in vers 27.

Romeinen 9:30-31

30 Wat zullen wij dan zeggen? Dit: dat de heidenen, die geen gerechtigheid hebben nagejaagd, gerechtigheid verkregen hebben, gerechtigheid echter die uit het geloof is.

31 Maar Israël, dat de wet van de gerechtigheid najaagde, is aan de wet van de gerechtigheid niet toegekomen.

De Heidenen jaagden niet naar Gods gerechtigheid maar verkregen dit door eenvoudig hun vertrouwen op Jezus Christus te leggen, door geloof (Romeinen 3:22-24; 4:5; 5:1). De Joden jaagden naar de Wet van de gerechtigheid, en trachtten ijverig de Wet na te komen, maar zij verkregen Gods gerechtigheid niet omdat Gods gerechtigheid niet verkregen wordt door de werken van de Wet (Romeinen 3:20; 10:3-4; Galaten 2:16). Om gerechtigheid door de Wet te verkrijgen moet een persoon de Wet volmaakt houden gedurende heel zijn leven. Geen Jood (of Heiden) heeft dit ooit gedaan of zou dit ooit kunnen doen (Galaten 3:10-11). De Joden trachtten gerechtigheid te verkrijgen op de foute wijze door op ZICHZELF te vertrouwen in plaats van op de REDDER (Romeinen 10:3).

Romeinen 9:32-33

32 Waarom niet? Omdat zij die niet uit geloof zochten, maar als uit werken van de wet. Want zij hebben zich gestoten aan de steen des aanstoots,

33 zoals geschreven staat: Zie, Ik leg in Sion een steen des aanstoots en een struikelblok. En: Ieder die in Hem gelooft, zal niet beschaamd worden.

Waarom verkreeg Israël Gods gerechtigheid niet? Zij trachtten dit op de verkeerde manier te verkrijgen, en zij verwierpen precies hun Messias wiens dood op het kruis het mogelijk maakte voor hen om gerechtvaardigd te worden. Paulus citeert opnieuw uit het Oude Testament (zie Jesaja 8:14 en 28:16).

Vergelijk Mattheüs 21:42-44. Wat is uw relatie met de Steen, Jezus Christus? Drie keuzes: 1) Je kan je stoten aan de Steen en struikelen (1 Petrus 2:7-8); 2) De Steen kan op u vallen en u doden; 3) Je kan stevig op de Steen gaan staan en veilig en zeker zijn (een beeld van geloof).

Romeinen 9 benadrukt Gods soevereiniteit. We zijn nu gereed om Romeinen 10 te onderzoeken welk hoofdstuk 's mensen verantwoordelijkheid benadrukt, en in het bijzonder de verantwoorde-

lijkheid van het Joodse volk om te geloven in de Messias en de gerechtigheid te vinden die enkel Hij verschaft.

Aangehaalde artikelen:

- “Gods willen en ‘s mensen onwil”:
http://www.verhoevenmarc.be/PDF/wil-God_onwil-Mens.pdf
- “De heerlijkheid van God en evangelisatie:
<http://www.verhoevenmarc.be/PDF/EerGod-en-Evangelisatie.pdf>
- “Het gebruik van de term ‘Israël’ in het Nieuwe Testament”:
<http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Israel-NT.pdf>
- “Een onderzoek van Romeinen 9:5”:
http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Romeinen_9-5.pdf
- “De Uitverkiezing” (dr. M.R. De Haan):
<http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Uitverkiezing.pdf>

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm